

Suhan a vonat az éjszakában.

Vonat?! Ugyan már! – nevetne fel Hampicke. – *Inkább szellemvasút ez, angyalom* – mondaná. Néha fény-oázisok bukkannak fel, állomások, tiszták

52 V. Buzás Andrea

ITT ANNA VAGYOK

és gazdagok. Aztán megint a feketeség. Az ablaküvegben elnyűtt, kövér nő. Megértően bámulom, már megszoktam, hogy én vagyok.

Te viszont olyan ruganyosan huppantál a szemközi ülésre, akár a gimiben. Azonnal felismertelek, hát Encikém, tényleg alle Achtung! Sűrűn omló haj, izmos lábakon formás homokóra test. Te persze meghökkentél azon, amivé lettem. *Neee...!* Nyílt a szád, hangtalanul formáltad a leplezetlen csodálkozást. Láttam rajtad a megrökönyödést, de ne hidd, hogy bánt vagy sért, hogy ilyen látványosan nem hasonlítok egykori önmagamra. Rég kicsire hajtogattam az önérzetem, ne foglaljon sok helyet. Mert én már csak egyet akarok, Enci. Túlélni. Hogy nyugdíjas koromra üljek a kétszobás panelomban, és elmondhassam, hogy kifizettelek benneteket, tetves rablók, kifizettelek az utolsó fillérig. De most még küzdenem kell, mert még sokkal tartozom.

Riadtan fürkésztél, majd kotorászni kezdtél a táskádban. Zavartan és kapkodón, talán azt remélted, mire felnézel, szertefoszlok, akár egy rémisztő gondolat.

Mentegethetném magam, hogy Sitku az oka, mert az ő ötlete volt a kölcsön, csakhogy én is vágytam a pénzre. Még büszke is voltam, hogy a nagy lakása révén lettünk hitelképesek, abban éltünk ugyanis, amit tőle örököltem. Sitku beindult a millióktól, soha nem udvarolt annyit, mint akkoriban. Kikönyörgött egy Yamahát, meg nyaralni vittük apósékat. Még anyósom protézisébe is beszálltunk, ami olyan szép lett, hogy a mama végigvigyorogta a két hetet Abbáziában. Pedig após ott is hozta a sutyerákat, nem tudott a sörösüveg kiesni a kezéből. Egy bevásárlás után úgy berúgott, hogy lemaradt tőlünk, és elaludt egy padon a Lungomarén, a Kvarner-öbölnél. Mire felébredt, ellopták az új cipőjét, de még a régit is lehúzták a lábáról. Szóval, apadt a pénz rendesen. Mire megvettük volna a víkendházat, amire annyira vágytam, elúsztak a milliók, Sitku meg otthagytott az adóssággal, és egy butikushoz költözött. Azt tervezték, hogy majd használt motoros cuccokkal kereskednek, ruhákkal, csizmákkal, ilyesmikkel.

Már feszülten figyeltél, táskádat félredobva kissé előre is dőltél, közben csücsörítve a szád belső húsát harapdáltad. Jó ég, még mindig nem szoktál le róla!

Szóval... Nem volt más választásom, Enci, kijöttem idősgondozónak. 53 Ötvennégy évesen, alig nyelvtudással. Három éve ráadásul, ahogy a szakzsargon mondja, csikicsukizom. Vagyis egyik helyen becsukom az ajtót, a másiknál meg kinyitom, pihenés és szabadnap nélkül ingázom két munkahely között.

Kölnben egy házaspárnál vagyok. Rozzant, kis öregek, Siegfried közel a kilencvenhez, Uschi is nyolcvan fölött, de két főért, és főleg mert Siegfried ágybanfekvő, jóval többet kapok. Uschinak csak az öltözőkódésnél és a heti két fürdésnél kell segítenem. Ezenkívül főzök, mosok, takarítok rájuk. Bevásárolnom nem kell, azt a fiuk intézi. *Meine Mutter mag dies, meine Mutter mag das*, sorolja, és ez szíven üt, mert...

– Mert...? – kérdezted hang nélkül, fejedet előretolva. Közlebb hajoltam én is, a szádról olvastam a szavakat.

– Mert... az én fiam... Sitku-fajta, nehezen találja a helyét – dőltem vissza ernyedten, fejem kissé hátranyaklott, és a kárpitnak döccent. Csüggedt lett a mozdulat, engem is meglepett. Visszaültem gyorsan, kissé tán túlságosan is támadó tartásba.

– De mit tehet ő arról, kinek a vére kavarog az ereiben!?! – sziszegtem a szemeid közé. – Após mindig is léha volt, seftelt mindennel, csak dolgozni ne kelljen. Egy időben még használt vibrátorokkal is kereskedett, és röhögött, hogy elégedett volt a kuncsaft, mert még az ágyról is leesett, akkorát hancúrozott az áruval. Sitku ismert figura volt a megyében, az NB II-ben focizott, tehetségesnek tartották, büszke is voltam rá. De amikor kiöregedett, mindenféle bizniszekbe kezdett. Dettó, mint az apja. Csoda, ha Gergőnek időre van szüksége, hogy kidolgozza a salakot? Addig persze iszom a keserűsöt én is. De nem vagyok csüggedt, mert az én vérem is dolgozik benne.

Ijedten bámultál, kissé kiugró szemgolyódra ráfeszült a kékre festett szemhéj. Az a csőfarmer volt rajtad, amit apuék hoztak Jugoszláviából.

– Egyébként vissza akart jönni a Sitku, hogy mindent megbánt, és a Yamahát is eladta, meg majd együtt törlesztünk, de a Gergő hallani se akart róla. Azt mondta, ha visszaengedem, őt többé nem látom. Az igaz, hogy a Sitku se alacsony, a Gergő meg főleg, akkora lett, mint egy barnamedve, nehezen fértünk volna ebben a kis lakásban. Közben persze felnőtt, és hamar megszokta, hogy egyedül lakik, időnként már én is feszélyezve érzem magam,

pedig ritkán jutok haza. A konyhában is úgy tesz, mintha véletlenül lökne rajtam, de én látom, hogy indulat van benne. *Szűk ez a lyuk, morogja, meg kövér is vagy!* Én pedig egyre feszélyezettebben érzem magam, mintha a távollétem a tulajdonjogomat is eltörölné. Ha összefutunk az előszobában, úgy mered rám, mintha nem is értené, mit keresek ott. Ilyenkor megsuhint a vágyódás Hampicke tágas és csendes házába, a zöld teraszra, amit még az első nyáron körbeültettem. Apropos, emlékszel, hogy lenézted a srácokat, akik mutternek meg faternak hívták a szüleit?

– És téged hogy hív a fiad? – tátogtad óvatosan.

– Frau Áná... Poénból mondja, közben teliszájjal röhög. Itt ugyanis Anna vagyok, mert az idősoththonban, ahol pár hónapot dolgoztam, nem tudták megjegyezni, hogy Emő. De a Tóth-tal is gond volt. *Tot...? Wer ist tot?*, kérdezték az öregek, én meg mondom, hogy senki se *tot*, én vagyok Frau Tóth, ez a nevem. A főnököm végül megkért, hogy a Tóth-ot se használjam, mert az olyan, mintha az öregek a halált hívogatnák. Ott ragadt rám az Anna.

– Anna...?

– Egy demens bácsika hívott így. *Áná... meine süsse Áná*, motyogta mindig, közben a kezemet simogatta. Állítólag a feleségét hívták így. Uschi bezzeg másképp annázik. *Meiner süüüüsse Áná*, affektálja, amikor a vízszámla miatt rinyál, hogy minek naponta zuhanyozni, meg nem kéne folyóvízzel mosogatni. *Sparen, sparen, immer nur sparen!* Uschi egyébként sose vette magától értetődőnek, hogy van víz és áram, és a végén nem neki lett igaza?

Essenben viszont kényelmes helyem van, mert Herr Hampicke még fitt és önálló, csak a háztartását kell vezetnem. Ráadásul szórakoztató öregember, megvan köztünk a kémia. *Sie sind ein Engel mit hörnchen*, évődik, mert már rég nem vagyok az a simulékony fajta, viszont a németek becsülik a jó munkaerőt, és hamar híre ment, hogy én az vagyok. Hampicke kapacitál, hogy maradjak nála folyamatosan. Persze tudom, hogy pillangók repkednek az alhasában, de sose tolakodó, még jól is esik a vágyódása. Csak az a hiperhidrózisa ne lenne...! Hogy mi az? Kóros izzadás, Encikém. Kinél hol... hónalj, homlok, Hampickének főleg lábszaga van. Nem mindig, de amikor igen, akkor nagyon. Egyébként nem tud Uschiékról, és Uschiék se Hampickéről, mind a ketten azt hiszik, hazautazom pihenni. Így az utiköltséget is elszámolhatom, meg különben is jár, így szól a megállapodásunk.

Sok kolléganőm jajgat, hogy kemény kenyér ez, és pár hónap után abba is hagyják. Én viszont azt mondom, amit Hampicke. *Altes Brot ist nicht hart, kein Brot ist hart*, vagyis nem a kemény kenyér a kemény, Enci, hanem a nincs kenyér, az a kemény.

Most legalább nincsenek filléres gondjaim, és Gergőt is támogatni tudom. Cserébe zálogba tettem az életem, és Anna lettem, aus Ungarn.

Feszengve hallgattál, időnként aprókat ráztál a fejedben, mintha elhessegetni akarnál, akár egy baljós látomást. De egyszer beszélnem kellett erről veled. Tudom, másképp tervezted, és elhiheted, hogy én se így akartam, hisz idegen asztaloknál ülök nap mint nap, karácsonykor, szüli- és hétköznapokon, itt ülök Uschival, Hampickével, Brunhildével meg a bokám tudja, 55 hogy az évek során kikkel még, és már nem is emlékszem, mikor volt az utolsó szabad hétvégém. Egyébként azon gondolkodom, hogy otthon vállalnék munkát, és ápolnék 0–24-ben.

A járvány alatt Uschiéknál ragadtam, pedig napról-napra nehezebb velük. Uschi folyamatosan pánikolt, hogy *umgotteswillen-waskommt-dennjetz wieder*, közben egyre akaratosabb és pisiszagúbb, mert spórol a vízzel és a tiszta bugyival, és már a második fürdést is ki akarja hagyni.

Lehet, hogy otthon kevesebbet keresnék, és hülyeség, tudom, mert igazából édesmindegy, hogy Anna vagy Emő, de azért mégse. Másrészt, ha Hampickével maradnék... Végülis kellemes úriember, megbecsül, és egyedül van, akárcsak én. A derekam kripli, istenem, hány öreget forgattam-emeltem-pelenkáztam! A térdem is kuka, évek óta halogatom a műtétet. A napokban Uschit vittem kontrollra, de hazafelé már jajgattam a fájdalomtól. Uschi addig erőszakoskodott, míg kiszállt a tolókoksziból, engem meg beletuszkolt, és – látnod kellett volna – hazatolt ez az erélyes, reszketeg madárka. Azóta is folynak a könnyeim a kintól és a röhögéstől.

Hampicke mellett viszont nem lennének anyagi gondjaim, és az öreg napjaim is biztosítva lennének. Ennek fényében mégiscsak sájszegál az a hiperhidrózis! Meg az is, hogy Emő, Enci vagy Anna, nem igaz, Encikém?

És akkor Gergőnek is ottmaradna a lakás...